

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta, ve věci navrhovatele **J. Ú.**, nar. X, bytem X, zast. JUDr. Zuzanou Krutskou, advokátkou se sídlem AK Praha 2, Koubkova 13, PSČ 120 00, proti odpůrci městu **X**, se sídlem Svatopetrská 173, 543 51 X, zast. Mgr. Vojtěchem Metelkou, advokátem se sídlem AK v Plzni, Martinská 608/8, PSČ 301 00, za účasti obchodní společnosti **Estate Grand, s.r.o.**, se sídlem Praha 1, Vladislavova 1390/17, Nové Město, PSČ 110 00, zast. JUDr. Tomášem Rybářem, Ph.D., advokátem se sídlem AK v Praze 1, Purkyňova 2121/3, PSČ 110 00, o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy - územního plánu X, schváleného na 11. zasedání zastupitelstva města X dne 15. 11. 2011, usnesením č. 8/11/2011 – Z,

t a k t o :

- I. **Návrh s e z a m í á .**
- II. **Navrhovatel je povinen nahradit odpůrci náklady řízení vedeného před Krajským soudem v Hradci Králové ve výši 28.555,--Kč a dále náklady řízení vedeného před Nejvyšším správním soudem o kasačních stížnostech odpůrce ve výši 18.228,--Kč, a to k rukám Mgr. Vojtěcha Metelky, advokáta se sídlem AK v Plzni, Martinská 608/8, PSČ 301 00, do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- III. **Osoba zúčastněná na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Zastupitelstvo města X schválilo usnesením č. 8/11/2011-Z, ze dne 15. 11. 2011, územní plán města X (dále jen „OOP“ nebo „územní plán“). Jeho vydání bylo oznámeno veřejnou vyhláškou ze dne 16. 11. 2011. Územní plán nabyl účinnosti dne 1. 12. 2011. Navrhovatel návrhem ze dne 17. 12. 2012, který byl doručen krajskému soudu dne 31. 12. 2012, zahájil řízení o zrušení územního plánu X. Námitky proti OOP shrnul do čtyř bodů. V prvním z nich tvrdil, že byl žalovaným územním plánem omezen na svých vlastnických právech tím, že bez řádného odůvodnění a bez opory v cílech a úkolech územního plánování, ve větší, než v nezbytně nutné míře, nešetrným a diskriminačním způsobem, s náznaky libovůle, bylo zrušeno zastavění pozemkové parcely č. X v kat. území X, a to oproti předchozímu územnímu plánu sídelního útvaru X. Podle něho byl pozemek parc. č. X v k. ú. X zařazen do funkční zóny č. III – komerčně rezidenční, ve které bylo možné umísťovat mj. stavby pro bydlení, stavby pro ubytování a stavby občanské vybavenosti. Ve druhém návrhovém bodu navrhovatel tvrdil, že zrušení zastavění pozemku parc. č. X v k. ú. X žalovaným územním plánem je v rozporu s článkem 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, podle kterého je nucené omezení vlastnického práva možné jen ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu. Otázkou prokázání veřejného zájmu na tom, aby ze zastavitelného pozemku navrhovatele vznikla v podstatě nezastavitelná louka, se odpůrce podle navrhovatele v žalovaném územním plánu v potřebném rozsahu nezabýval, ačkoliv to bylo jeho zákonnou povinností. Ve třetím návrhovém bodu navrhovatel tvrdil, že napadený územní plán je v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, stanovenými v § 18 odst. 1 až 3 a § 19 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Otázky odůvodnění OOP navrhovatel rozebral ve čtvrtém návrhovém bodu. Uvedl, že náležitosti obsahu územního plánu stanoví § 43 odst. 6 stavebního zákona a vyhláška č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti, v platném znění. Přesvědčivé a přezkoumatelné odůvodnění toho, proč žalovaný územní plán ruší zastavění pozemku parc. č. X v k. ú. X, však v rozporu s těmito právními ustanoveními z něho zjistit nelze. Vzhledem k tomu navrhovatel navrhoval územní plán zrušit.

Odpůrce se s návrhem neztotožňoval. Poukazoval zejména na to, že si navrhovatel nestřežil v procesu tvorby OOP řádně svá práva. V procesu přijímání a schvalování nového územního plánu města měl totiž svůj nesouhlas s funkčními změnami vyslovit prostřednictvím námitek, a tedy odpůrci umožnit se s těmito jeho výhradami seznámit a reagovat na ně v rozhodnutí o námitkách. Pokud tak neučinil a až nyní podává proti odpůrci návrh na zrušení OOP, pak by již k těmto námitkám o omezení vlastnických práv nemělo být přihlášeno (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2009, č. j. 9 Ao 2/2009-54). Odpůrce dále zmiňoval rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2008, č. j. 4 Ao 2/2008-42, a ze dne 31. 8. 2011, č. j. 1 Ao 4/2011-42, s tím, že právo vlastnit majetek je právem ústavně zaručeným a nepochybně v sobě zahrnuje i právo vlastníka předmět vlastnictví zhodnocovat, nicméně že tento atribut vlastnického práva nelze vykládat tak, že by se vlastník takového zhodnocení mohl domáhat na jiných osobách, včetně veřejné moci a že vlastník pozemku nemá právní nárok na stanovení takových podmínek rozvoje plochy zahrnující pozemky v jeho vlastnictví, které by plně vyhovovaly jeho soukromoprávním zájmům. Odpůrce zdůraznil, že v procesu pořizování napadeného

OOP zvážil veškeré aspekty v území, zejména pak nadměrné zastavění území novými stavbami a jeho snaha je jasně zřetelná z celého přijatého územního plánu města X, a to jak z jeho textové části, tak i grafické. Poznamenal, že i pozemky ve svém vlastnictví, dříve určené k zastavění, mění na pozemky k plnění funkce sídelní zeleně, neboť si to faktická situace (hustota nové i stávající zástavby) na území města vynucuje.

Krom toho není podle odpůrce parc. č. X v k. ú. X využitelná k účelu navrhovatelem zamýšlenému, neboť není napojena na veřejnou pozemní komunikaci, když mezi ní a pozemkem navrhovatele se ještě nachází pozemek parc. č. X, který je ve vlastnictví odpůrce. Přes tento pozemek by nebyl navrhovateli přístup k jeho pozemku odpůrcem povolen.

Důvodem k přijetí napadeného OOP byla snaha o odstranění benevolentního povolování nových staveb podle původního územního plánu města. A i kdyby to byla snaha motivovaná důvody, jež navrhovatel naznačoval, zajisté by mu nebylo možno vytýkat to, že jednal s péčí řádného hospodáře, který má ochraňovat veřejný zájem všech stálých občanů města X.

V těchto souvislostech odkazoval na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2008, č. j. 4 Ao 2/2008 – 42, a ze dne 18. 7. 2006, č. j. 1 Ao 1/2006-74, z něhož citoval:

„Stanovit funkční využití území a jeho rozvoj při splnění všech cílů a zásad územního plánování (srov. § 1 a § 2 zákona č. 50/1976 Sb., stavebního zákona) je činností, do které správní soudy mohou pouze minimálně zasahovat. Soudu rozhodně nepřísluší přezkoumávat, zda by bylo pro určitý pozemek či území vhodnější zvolit ten či onen způsob funkčního využití. Co mu však přezkoumávat přísluší, je, zda změnu územního plánu přijal pravomocí nadaný a kompetentní orgán a zda přitom postupoval zákonem předepsaným způsobem.“

Dle názoru odpůrce, který je prezentován především napadeným OOP, je nové funkční využití pozemku parc. č. X v k. ú. X správné, a to vzhledem k funkčnímu využití řešeného území a cílům, které si v něm odpůrce stanovil. V žádném případě nezasahuje nadměrným způsobem do vlastnických práv navrhovatele nebo jeho práv chráněných ústavním pořádkem, jak navrhovatel uvádí. K tomu citoval z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, následující: „Územní plán reguluje možné způsoby využití určitého území. V tomto smyslu představuje významný, byť ve své podstatě spíše nepřímý zásah do vlastnického práva těch, jejichž nemovitosti tomuto nástroji právní regulace podléhají, neboť dotyční vlastníci mohou své vlastnické právo vykonávat pouze v mezích přípustných podle územního plánu. Znamená to především, že jsou omezeni v tom, co se svým pozemkem či stavbou do budoucna mohou činit, na přípustné varianty využití jejich nemovitostí, jež vyplývají z územního plánu.“

Vzhledem k tomu odpůrce navrhoval, aby krajský soud návrh na zrušení OOP jako nedůvodný zamítl.

Krajský soud projednal návrh při jednání dne 21. 5. 2013 a rozhodl o něm rozsudkem ze dne 30. května 2013, č. j. 30A 1/2013-120, tak, že v části, ve které byla pozemková parc. č. X v kat. území X zařazena do funkční plochy KO – ostatní

krajinná zeleň, OOP zrušil. Krajský soud vycházel z předpokladu, že má-li mít vůbec smysl ústavní princip práva subjektů na soudní ochranu, musí být i samotné OOP přiměřeným způsobem odůvodněno, zvláště je-li jím zasahováno do vlastnických práv osob, která jsou garantována ústavním pořádkem. Takové odůvodnění však krajský soud v napadeném územním plánu nenašel, a proto rozhodl výše uvedeným způsobem. Tímto rozsudkem nezpochybňoval právo odpůrce na samosprávu, šlo mu jen o to, aby i výstupy samosprávné činnosti odpůrce odpovídaly principům dobré veřejné správy. Vycházel přitom i z nálezů Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2003, sp. zn. IV. ÚS 150/01, podle něhož podstatou uplatňování veřejné moci v demokratickém právním státě (čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky) je kromě jiného také princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, ať již plynoucí z normativního právního aktu (např. z obecně závazné vyhlášky, jako v daném případě) nebo z aktu aplikace práva. Krajský soud měl zato, že tyto principy v daném OOP nebyly naplněny, **když v něm chybí důvody změny ve funkčním určení plochy, v níž se parcela č. X nachází**, podklady pro ni, úvahy, jakými se odpůrce řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Danou věcí se zabýval velmi podrobně, o čemž svědčí i rozsah jeho rozsudku ze dne 30. května 2013, č. j. 30A 1/2013-120 (celkem 23 stran).

Proti tomuto rozsudku podal odpůrce kasační stížnost, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 AOs 3/2013-29, tak, že rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. května 2013, č.j. 30A 1/2013-120, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Důvody, které ho k tomuto postupu vedly, uvedl pod body 10 až 22 odůvodnění uvedeného rozsudku, který účastníci řízení rovněž obdrželi a je jim tudíž znám.

Nejvyšší správní soud v něm krajskému soudu vytknul, že byť vycházel ze správného předpokladu, že samotná procesní pasivita navrhovatele ve fázích přípravy opatření obecné povahy nemůže vést k tomu, že by soud jeho návrh automaticky zamítl pro nedostatek procesní legitimace, tak že přesto přistoupil k posouzení podaného návrhu tak, jako by nepodání námitek či připomínek nehrálo při posouzení úspěšnosti návrhu prakticky žádnou roli, tedy jako by navrhovateli za žádných okolností nemohlo jít k tíži. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu přitom ve svém usnesení ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010-116, zdůraznil, že „pokud účastník ... mohl při přiměřené péči o svá práva podat věcné námítky či připomínky proti správnosti připravovaného řešení a bez objektivních důvodů tak neučinil, nemůže Nejvyšší správní soud bez závažných důvodů porušit právní jistotu dalších účastníků, kteří svá práva aktivně prosazovali již v průběhu přípravy územního plánu a nyní tento územní plán respektují. Mohlo by tím docházet k situacím, že by účastníci v průběhu přípravy neaktivní měli výhodnější postavení a jejich práva by byla chráněna ve větší míře než práva účastníků, kteří svá práva zákonem předpokládaným způsobem hájili.“ Rovněž konstatoval, že pokud navrhovatel námítky ani připomínky v rámci přípravy územního plánu nepodal, tak že se soud nemůže zabývat otázkou proporcionality přijatého řešení. Zároveň připustil, že ke zrušení opatření obecné povahy může soud přikročit i přes procesní pasivitu navrhovatele tehdy, pokud převáží důvody pro zrušení nad právní jistotou osob jednajících v důvěře v přijaté změny. Závažné důvody pro zrušení územního plánu přitom podle Nejvyššího správního soudu představují porušení kogentních procesních a hmotněprávních norem chránících zásadní veřejné zájmy, které stěžejním způsobem předurčují proces přijímání a obsah

opatření obecné povahy (srov. rozsudek ze dne 18. ledna 2011, č. j. 1 Ao 2/2010 - 185). Typickým příkladem takovéto situace bude porušení ustanovení upravujících proces přijímání územního plánu takovým způsobem, že tím odpůrce navrhovateli fakticky znemožní nebo významně ztíží uplatnění jeho práva podat námitky nebo připomínky. Závažné důvody mohou spočívat i v porušení právních předpisů chránících významné veřejné zájmy, např. zájem na ochraně životního prostředí (srov. výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Ao 2/2010 - 185).

Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že navrhovatel hájí v tomto řízení svá soukromá práva, zejména právo vlastnit majetek (čl. 11 Listiny základních práv a svobod), a zpochybňuje věcné řešení zvolené v územním plánu ohledně budoucího využití jeho pozemku p. č. X. Jedná se tedy o „ryzí“ námitku mířící vůči proporcionalitě řešení týkající se konkrétního pozemku. Vůči územnímu plánu přitom navrhovatel v průběhu jeho pořizování žádné námitky ani připomínky neuplatnil. Krajský soud bez toho, že by jakkoliv zkoumal, zda procesní pasivita navrhovatele během procesu pořizování územního plánu měla nějaké objektivní příčiny, územní plán zrušil pro nedostatky v jeho odůvodnění. Tím krajský soud v podstatě obešel výše citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu, neboť nutí odpůrce, aby podrobně posoudil výhrady navrhovatele vůči správnosti zvoleného řešení, které navrhovatel vznesl poprvé až v žalobě, aniž by krajský soud buď: a) shledal procesní pochybení odpůrce takové intenzity, že znemožnilo navrhovateli bránit se včas proti zařazení svého pozemku do plochy „KO – ostatní krajinná zeleň“, nebo: b) dovodil závažnou nezákonnost územního plánu spočívající v porušení kogentních procesních a hmotněprávních norem chránících zásadní veřejné zájmy, které stěžejním způsobem předurčují proces přijímání a obsah opatření obecné povahy. Sama obecnost odůvodnění územního plánu takovýto případ zásadní nezákonnosti nepředstavuje.

Nejvyšší správní soud zavázal krajský soud, aby v dalším řízení posoudil návrh na zrušení části územního plánu města X znovu, aby v něm zkoumal, jaké důvody zapříčinily procesní pasivitu stěžovatele během procesu přípravy územního plánu. Pokud by prokazatelně nevyplývaly z objektivních okolností nezávislých na vůli navrhovatele, resp. z nezákonného postupu odpůrce během přípravy územního plánu, pak mohl krajský soud vyhovět návrhu pouze v případě, pokud by shledal konkrétní porušení kogentních procesních či hmotněprávních norem chránících zásadní veřejné zájmy, které stěžejním způsobem předurčují proces přijímání a obsah opatření obecné povahy.

Krajský soud rozhodl ve věci znovu rozsudkem ze dne 16. 6. 2015, č. j. 30A 1/2013-212, kdy vzhledem k výsledkům své přezkumné činnosti, dle svého mínění nikoliv v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu rozsudkem ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 AOs 3/2013-29, opět zrušil předmětný OOP v části, ve které byla pozemková parc. č. X v kat. území X zařazena do funkční plochy „KO – ostatní krajinná zeleň“. Jeho vydání předcházelo jednání dne 9. 6. 2015, při němž bylo zkoumáno, zda v přezkoumávané věci existují relevantní důvody, pro které byl navrhovatel „pasivní“ během procesu přípravy územního plánu, či nikoliv. Navrhovatel při něm založil do soudního spisu vyjádření Městského úřadu X, jeho odboru výstavby, ze dne 13. 9. 2006, v němž je uvedeno, že na parcele č. X v kat. území X lze podle územního plánu umísťovat rodinné domy, dále žádost svoji a své manželky ze dne 4. 3. 2011 o stanovisko pořizovatele nového územního plánu k probíhajícímu

řízení o povolení stavby rodinného domu na parc. č. X , negativní stanovisko starosty města X ze dne 13. 4. 2011 k zamýšlené stavbě rodinného domu, čestné prohlášení JUDr. I. F. ze dne 30. 4. 2015, podle něhož měl být navrhovatel ujišťován tehdejšími vedoucími stavebního úřadu panem V. o tom, že se nový územní plán nedotkne parcely č. X a výpis e-mailové korespondence s Městským úřadem X . Zároveň krajskému soudu předložil přehled jednotlivých úkonů směřujících k Městskému úřadu X ohledně parcely č. X , a to v časové posloupnosti od zakoupení tohoto pozemku Ú. v roce 2006 až do přijetí územního plánu.

Z obsahu správního spisu krajský soud dále zjistil, že navrhovatel spolu s manželkou podali dne 11. 9. 2007 žádost o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení na stavbu rodinného domu na parcele č. X v kat. území X . Stavební úřad Městského úřadu X ji zamítl rozhodnutím ze dne 28. 11. 2007, č. j. Výst. 1654/2007, odvolací orgán toto rozhodnutí pro neodůvodněnost zrušil a věc vrátil prvostupňovému správnímu orgánu k novému projednání. Rozhodnutím ze dne 28. 7. 2008 stavební úřad žádost o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení na stavbu rodinného domu opakovaně zamítl. I toto druhé rozhodnutí odvolací orgán, odbor výstavby a územního plánování Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, rozhodnutím ze dne 19. 11. 2008 zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu Městského úřadu X k novému projednání. Opětovně mu přitom vytýkal, že neodůvodnil závěr, podle něhož je navrhovaný záměr v rozporu s územně plánovací dokumentací. Poté navrhovatel vedl s Městským úřadem X řadu jednání (viz navrhovatelem předložené listiny), přičemž naposledy rozhodl jmenovaný stavební úřad o žádosti navrhovatele a jeho manželky ze dne 11. 9. 2007 o vydání rozhodnutí o umístění a povolení stavby rodinného domu na parcele č. X dne 10. 3. 2014 pod č. j.: DOK/Vyst/Jeb/378/2014.

Krajský soud uvedl k věci v rozsudku ze dne 16. 6. 2015, č. j. 30A 1/2013-212, dále následující:

„Nejvyšší správní soud spojoval ve zrušujícím rozsudku ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 AOs 3/2013-29, povinnost pořizovatele územního plánu podrobně odůvodnit zařazení určitého pozemku, tedy i parcely č. X v kat. území X , do určité funkční plochy se skutečností, zda dotčený subjekt proti němu podal během přípravy územního plánu námitky nebo připomínky či nikoliv. Byv vázán tímto právním názorem (§ 110 odst. 4 s.ř.s.), krajský soud tuto otázku na základě výsledků doplněného přezkumného řízení posoudil se závěrem, že navrhovatel v procesu přípravy územního plánu pasivní nebyl. Vycházel přitom předně ze skutečnosti, že pořizovatelem daného územního plánu byl Městský úřad X , tedy ten samý orgán veřejné správy, který s navrhovatelem vedl řízení o umístění stavby rodinného domu na pozemkové parcele č. X od roku 2007, a to souběžně s dobou korespondující též době pořizování a schvalování územního plánu. Pro krajský soud byla zásadní skutečnost, že Městský úřad X – pořizovatel daného OOP, věděl o zájmu navrhovatele neslučitelném s řešením uvedené parcely v novém územním plánu. Vycházel z toho, že se Městský úřad X coby pořizovatel územního plánu a zároveň orgán státní správy vedoucí souběžně s navrhovatelem správní řízení o umístění stavby rodinného domu na parcele č. X v kat. území X , nemohl tvářit, jako by byl navrhovatel s připravovanou změnou ve funkčním určení parcely č. X srozuměn, že by s ní snad dokonce souhlasil, když ničeho nenamítal s odkazem na § 52 odst. 2 stavebního zákona (v něm je úprava uplatnění námitek proti návrhu územního plánu).“

Krom toho krajský soud konstatoval, že navrhovatel uplatnil v procesu přípravy územního plánu námitky, že však zůstaly ze strany pořizovatele územního plánu nepovšimnuty. Při této úvaze vycházel z podání navrhovatele (učiněné společně s manželkou) ze dne 4. 3. 2011 (podle prezentačního razítka Městského úřadu X), označené jako „Žádost o stanovisko pořizovatele územního plánu, resp. regulačního plánu centra města X , s ohledem na žádost, probíhajícího řízení stavby rodinného domu manželů Ú. na pozemku č. parc. X k. ú. X“. Z jeho obsahu krajský soud dovodil, že jde jednoznačně o námitky proti připravovanému územnímu plánu, respektive jím zamýšlenému novému funkčnímu využití parcely č. X v kat. území X . Manželé Ú. v něm totiž popisují nejen svůj záměr na výstavbě rodinného domu na parc. č. X v kat. území X, tedy na způsobu jeho využití, a to samozřejmě i do budoucna, ale v těchto souvislostech přímo vyjadřují nesouhlas se změnou ve funkčním využití uvedené parcely. Uvedli v něm totiž mimo jiné následující:

„...s ohledem na údajně připravovaný nový územní plán a s tím navazující (související) pořizování regulačního plánu centra města X , uvádíme, že pokud by bylo budoucí možné účelové využití předmětného pozemku jiné, než jak je uváděno ve stávajících územně plánovacích podkladech, jednalo by se o změnu, která je v rozporu se zájmy nás jako stavebníků. Koupili jsme pozemek jako stavební a v dobré víře na tímto záměrem již vydaná souhlasná stanoviska (m.j. i stavebního úřadu města X) na něm hodláme provést stavbu rodinného domu. Dovolujeme si upozornit, že pokud by byl nový územní plán změněn v náš neprospěch, byli bychom nuceni podat návrh na zrušení opatření obecné povahy schvalující takovou případnou změnuDoufáme však, že takový postup nebude nutný...“.

A krajský soud pokračoval s tím, že jak je zřejmé z oznámení Městského úřadu X ze dne 15. 6. 2011, veřejné projednání návrhu územního plánu X , při kterém proti němu mohli vlastníci pozemků a staveb vznést námitky a připomínky, proběhlo dne 29. 7. 2011. Tedy v době, kdy již pořizovatel územního plánu měl výše uvedené námitky navrhovatele tak říkajíc „u sebe“, přičemž stavební zákon stanoví jen nejzazší lhůtu pro podání námitek, nikoliv její počátek. Podle krajského soudu proto bylo plně na pořizovateli územního plánu, aby se s námitkami vypořádal, aby postupoval podle § 53 odst. 1 stavebního zákona a zpracoval návrh rozhodnutí o nich. To však vůbec neučinil, takže ani zastupitelstvo města X o námitkách manželů Ú. nerozhodlo.

Námitky, že se navrhovatel nezúčastnil procesu schvalování územního plánu, proto neshledal krajský soud vzhledem k uvedenému za opodstatněné a navrhovatele tudíž ani nepovažoval za pasivního v procesu tvorby územního plánu s fatálními důsledky této skutečnosti pro výsledek soudního přezkumu územního plánu, jak se toho dožadoval odpůrce. Krajský soud tak znovu uzavřel, že napadený územní plán je nepřezkoumatelný z pohledu uplatněných námitek, neboť není odůvodněna změna ve funkčním určení plochy, v níž se pozemek parc. č. X v kat. území X nachází. Vzhledem k tomu krajský soud opětovně zrušil napadené OOP z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti v části, ve které byla pozemková parcela č. X v kat. území X zařazena do funkční plochy KO – ostatní krajinná zeleň.

Odpůrce napadl kasační stížností i tento druhý rozsudek nadepsaného krajského soudu ze dne 16. 6. 2015, č. j. 30A 1/2013-212. Nejvyšší správní soud o ní rozhodl rozsudkem ze dne 25. 11. 2015, č. j. 6 As 176/2015-31, tak, že i tento druhý

rozsudek krajského soudu v dané věci zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům.

Krajský soud podle Nejvyššího správního soudu nepřipustně nevybočil z rámce podaného návrhu, a jestliže skutkové okolnosti, jak byly před soudem prokázány, zakládaly podle hodnocení krajského soudu nezákonnost opatření obecné povahy, pak mohl jistě ke zrušení opatření obecné povahy přikročit. Musel by však při tom dodržet zásadu nestrannosti, tedy dát odpůrci v rámci soudního procesu férovou možnost, aby se s uvažovanou argumentací soudu, odchylující se v některých místech od argumentační linie navrhovatelovy, seznámil a vyjádřil se k ní. Právě v tom byl shledán postup krajského soudu nesprávným, když odůvodnění jeho rozhodnutí muselo být pro odpůrce nutně překvapivé. A Nejvyšší správní soud pokračoval následovně (dále viz body 18 až 22 jeho rozsudku ze dne 25. 11. 2015, č. j. 6 As 176/2015-31):

„Krajský soud zhodnotil navrhovatelem předestřené skutečnosti a důkazy (jež pro odpůrce jistě nové nebyly) z právního hlediska způsobem poněkud odlišným od navrhovatelova návrhu – dokonce ani v doplnění ze dne 5. května 2015 (tj. po zrušení původního rozsudku krajského soudu Nejvyšším správním soudem) navrhovatel netvrdil, že by snad námitky proti územnímu plánu řádně uplatnil. Přinejmenším v tom bodě, v němž krajský soud označil podání odpůrce ze dne 4. března 2011 za faktické vznesení námitek proti územnímu plánu, měl tedy oslovit odpůrce a umožnit mu se k této uvažované právní kvalifikaci vyjádřit. Jelikož tak krajský soud neučinil, nedostal nejen zásadě nestrannosti, ale ani zásadě předvídatelnosti soudního rozhodování, jež je podle četné judikatury Ústavního soudu součástí zásad ovládajících spravedlivý proces, včetně zásady rovnosti zbraní. Již toto jeho pochybení samo o sobě by postačovalo ke zrušení napadeného rozsudku.

Nejvyšší správní soud však musí dát stěžovateli za pravdu i v tom, že posouzení věci provedené krajským soudem neobstojí ani z hlediska právní úpravy obsažené ve stavebním zákoně. Především se to týká závěru, že podání navrhovatele ze dne 4. března 2011 představuje uplatnění námitek vlastníka pozemku proti návrhu územního plánu ve smyslu § 52 odst. 2 a 3 stavebního zákona. Z citovaného ustanovení, ve znění v rozhodné době (rok 2011), podle Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že námitky bylo možno podávat až proti návrhu územního plánu upravenému podle stanovisek dotčených orgánů a připomínek sousedních obcí (§ 50 stavebního zákona) a posouzenému krajským úřadem (§ 51 stavebního zákona). Zpravidla se tedy otevíral prostor pro námitky vlastníků pozemků až poté, co pořizovatel podle § 52 odst. 1 stavebního zákona oznámil veřejnou vyhláškou konání veřejného projednání a vystavil návrh územního plánu k veřejnému nahlédnutí. Nelze jistě vyloučit, že by se určitá dotčená osoba mohla obrátit na pořizovatele územního plánu s námitkami ještě před vyvěšením veřejné vyhlášky, jelikož by se např. seznámila s upraveným a posouzeným návrhem územního plánu jinou cestou. To však rozhodně nebyl případ navrhovatele.

Obsahové těžiště navrhovatelova podání z března 2011 tkvělo v tom, že se snažil znovu uvést do pohybu územní řízení na svůj záměr stavby rodinného domu a získat kladné stanovisko obce k tomu to záměru. Učinil tak několik měsíců před svoláním veřejného projednání návrhu územního plánu. Upravený a projednaný návrh územního plánu v té době s největší pravděpodobností neexistoval a i kdyby snad ano, z obsahu navrhovatelova podání jednoznačně vyplývá, že o jeho obsahu neměl ani tu nejmenší představu. Pouze spekulativně, pro případ, že by snad budoucí územní plán výstavbu na jeho pozemku měl nějak omezit,

upozornil navrhovatel obec, že využije možnost jeho napadení u soudu. Tak jako tak, z hlediska požadavku navrhovatele na určení pozemku územním plánem, byl navrhovatel „uspokojen“ odpovědí pověřeného zastupitele, že výstavba na jeho pozemku není možná již podle tehdy platného územního plánu, neboť předpokládaná kapacita zástavby v dané lokalitě již byla vyčerpána. Ze všech uvedených důvodů dospívá Nejvyšší správní soud k závěru, že navrhovatelovo podání vzhledem k časovým souvislostem i k jeho obsahu rozhodně nelze považovat za uplatnění námitek vůči konkrétnímu upravenému a projednanému návrhu územního plánu ve smyslu § 52 stavebního zákona ve znění platném v rozhodné době.

Nejvyšší správní soud nemůže aprobovat ani úvahu krajského soudu o tom, že stěžovatel měl začlenění navrhovatelova pozemku do dané plochy v územním plánu blíže odůvodnit proto, že z územního řízení mu byl znám navrhovatelův záměr realizovat na svém pozemku stavbu rodinného domu. Právní úprava územního plánování v sobě zahrnuje vypořádávání řady veřejných a soukromých zájmů, jež stojí často ve vzájemné kolizi, a aby toho dosáhla, má toto vypořádávání určitý „rytmus“. Je v něm zakomponován jak bouřlivý čas pro shromažďování podnětů, námitek a připomínek od různých aktérů procesu územního plánování, tak i klidnější údobí určená pro jejich vyhodnocení a přepracování aktuálního dokumentu (zadání či návrhu) tak, aby pokud možno všechny zájmy byly co nejlépe vyváženy a bylo možno pokročit do další fáze celého procesu. Nelze proto souhlasit s koncepcí krajského soudu, podle které by měl zpracovatel v rámci již tak dosti složitého procesu ještě brát v úvahu pouze předpokládaný nesouhlas s určitých vlastníků pozemků s návrhem územního plánu a nutně za ně tedy i domýšlet konkrétní námitky, jež by mohli vznést a hypoteticky se s nimi vypořádávat. Vždyť mlčení vlastníka pozemku, jenž třeba i dříve projevil nějakou formou nesouhlas s tím, jakým směrem se tvorba územního plánu v určité otázce ubírá, může mít mnoho příčin – mohl v mezidobí pozemek prodat, mohl nalézt způsob využití, jemuž připravovaná změna nebrání, mohl se nechat přesvědčit důvody pro novou koncepci území apod. Jen to, že určitý vlastník pozemku projevil někdy v minulosti zájem svůj pozemek určitým způsobem využít nebo že vyslovil nesouhlas s nějakou předchozí verzí územně plánovací dokumentace, neznamená automaticky, že by měl zpracovatel územního plánu věnovat jeho pozemku a případným změnám v jeho využití zvýšenou pozornost ve srovnání s pozemky těch vlastníků, o jejichž minulých záměrech či postojích nemá vůbec žádné indicie. Hloubka odůvodnění vůči konkrétním vlastníkům je závislá na tom, jak aktivní jsou v procesu pořizování územního plánu a jak střeží svá práva. Pořizovatel musí naslouchat jejich námitkám, nemůže však být sám sobě oponentem a paternalisticky pečovat o zájmy těch, kteří o ně nepečují sami.

Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. jako důvodnou a napadený rozsudek zrušil. Krajský soud, vázán vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu, znovu zhodnotí navrhovatelem uváděné důvody, proč nepodal námitky v procesu přípravy územního plánu a na základě toho vyhodnotí důvodnost návrhu na zrušení územního plánu Špindlerova Mlýna.“

Výše uvedenými právními názory vyslovenými ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2015, č. j. 6 As 176/2015-31, byl krajský soud při svém dalším rozhodování ve věci podle § 110 odst. 4 s.ř.s. vázán. V přezkoumávané věci tedy i závěrem, že zmíněné navrhovatelovo podání ze dne 4. 3. 2011, v němž vyjadřoval nesouhlas se změnou ve funkčním využití uvedené parcely a signalizoval, že pokud by byl nový územní plán změněn v jeho neprospěch, že by musel podat návrh na jeho zrušení, nelze „vzhledem k časovým souvislostem i

k jeho obsahu rozhodně považovat za uplatnění námitek vůči konkrétnímu upravenému a projednanému návrhu územního plánu ve smyslu § 52 stavebního zákona ve znění platném v rozhodné době“ (viz závěr jeho bodu 20). Za této situace bylo na krajském soudu, aby ve světle tohoto závěru znovu zhodnotil navrhovatelem uváděné důvody nepodání námitek z jeho strany v procesu přípravy územního plánu. Dlužno přitom připomenout, že již v předchozím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 AOs 3/2013-29, v dané věci, je uvedeno, že „Vůči územnímu plánu přitom navrhovatel v průběhu jeho pořizování žádné námitky ani připomínky neuplatnil“ a že i podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2015, č. j. 6 As 176/2015-31, byl navrhovatel v procesu zpracování OOP nečinný, respektive, že z listin dokumentujících průběh územního a stavebního řízení, vedeného k žádosti navrhovatele a jeho manželky, nelze seznat žádné objektivní důvody, jež by mohly odůvodnit jeho nečinnost v procesu tvorby územního plánu. Za účelem nového zhodnocení navrhovatelem uváděných důvodů jeho nečinnosti v procesu tvorby OOP projednal krajský soud věc znovu dne 13. 6. 2017.

Zástupkyně navrhovatele při tomto jednání uvedla, že pro rozhodnutí ve věci pokládá za velmi důležité důkazy ohledně vedení územního a stavebního řízení a nečinnosti stavebního úřadu v něm. Navrhovatel se totiž marně pokoušel již od září 2007 získat stavební povolení a to, že je nezískal, nebyla jeho vina, ale nečinnost a nezákonnost v postupech stavebního úřadu, který dvakrát vydal rozhodnutí o zamítnutí žádosti navrhovatele, které však odvolací orgán dvakrát zrušil a vrátil mu je zpět k dalšímu řízení. Po druhém vrácení věci stavební úřad nerespektoval názor nadřízeného krajského úřadu, řízení přerušil a za účelem údajného odstranění nedostatků žádosti si vyžádal doplnění dokumentace o dopravním řešení. K tomu došlo v prosinci roku 2008. Ačkoliv dopravní inspektorát v Trutnově vydal v listopadu 2009 souhlasné stanovisko k řešení dopravní situace, město X se záměrem navrhovatele nadále nesouhlasilo. Stavební úřad poté, a to jako dopravní správní úřad, vydal zamítavé rozhodnutí, které ovšem bylo následně 4. 3. 2013 krajským úřadem rovněž zrušeno pro nezákonnost. Požadavek stavebního úřadu byl přitom neopodstatněný, neboť žádného rozhodnutí o napojení stavby na pozemní komunikaci a souhlasu města X nebylo třeba. Pokud by stavební úřad řízení nepřerušil a netrval na svém nezákonném požadavku, musel by rozhodnout ve věci ve lhůtě dané mu správním řádem, tedy počátkem roku 2009 a před jakoukoliv uvažovanou změnou územního plánu.

Pokud město X chystalo změnu územního plánu, která se týkala pozemku navrhovatele, mohl stavební úřad přerušit stavební řízení z důvodu pořizování změny, či nového územního plánu. To však neučinil a naprosto zbytečně s navrhovatelem vedl další správní řízení, které se později ukázalo nejen jako nezákonné, ale zároveň bylo i neekonomické a neefektivní, tedy v rozporu se zásadami správního řízení.

Dále se zástupkyně navrhovatele dovolávala čestného prohlášení JUDr. I. F. ze dne 6. 6. 2017, v němž jmenovaná uvedla, že není ani nebyla advokátkou, a že byla pouze navrhovatelem vyzvána k tomu, aby mu pomohla řešit nečinnost stavebního úřadu. Na stavební úřad s ním a jeho architektem šla pouze z toho důvodu. Při tomto jednání vedoucí stavebního úřadu p. V. uvedl, že ohledně předmětného pozemku není žádná změna v novém územním plánu navrhována a že nebude měněno jeho využití pro stavbu rodinného domu. Protože odbor výstavby je

tím, kdo předkládá radě k projednání návrh územního plánu a vedoucí stavebního úřadu p. V. musel být s jeho obsahem detailně seznámen, tak o jeho tvrzení neměl nikdo ze zúčastněných žádný důvod pochybovat.

O chystaném novém územním plánu, či jakékoliv jeho uvažované změně, navrhovatel podle jeho zástupkyně nic nevěděl, když v místě nebydlí, místní noviny nečte a nesleduje úřední desku. K jejímu nesledování a tedy i k následnému nepodání námitek jej ostatně vedly zcela objektivní důvody – byl v dobré víře, že se chystané změny netýkají jeho pozemku, neboť byl ujištěn, že nový územní plán nemění způsob jeho využití. Neměl tedy jakýkoliv důvod sledovat úřední desku, či se jakkoliv znepokojovat. Pokud došlo ke změně, byl zcela jistě uveden v omyl, a to se všemi důsledky s tím spojenými. Zástupkyně navrhovatele odkazovala na žádost navrhovatele a jeho manželky o stanovisko pořizovatele územního plánu ze dne 4. 3. 2011 a následné stanovisko pořizovatele územního plánu ze dne 14. 4. 2011 s tím, že pořizovatel územního plánu jistě mohl argumentovat chystanou změnou způsobu využití předmětného pozemku, o které v té době musel vědět. To však neučinil a svým dopisem jen utvrdil navrhovatele, že zamýšlené změny nového územního plánu se jeho pozemku netýkají.

Z důkazů krajskému soudu předložených podle navrhovatele vyplývá, že byl v dobré víře, že nebyl jistě zcela pasivní, či neznalý, neopomněl brojit proti opatření obecné povahy, a že rozhodnutí pořizovatele územního plánu bylo překvapivé a zcela nepředvídatelné a nemělo by proto požívat právní ochrany.

Objektivním důvodem počínání navrhovatele, proč nesledoval nově tvořený územní plán, proti kterému by býval mohl podat námitky, je skutečnost, že je spolu s manželkou vlastníkem pozemku v intravilánu obce a byl v dobré víře z ujištění předkladatele územního plánu, ke kterému došlo před svědky a následně pak z písemného stanoviska pořizovatele územního plánu z dubna 2011, že nový územní plán se netýká změny účelu užívání předmětného pozemku par. č. X. O jejich slovech neměl navrhovatel důvod pochybovat, ani sledovat veřejné zdroje s chystanými změnami územního plánu. Byl tedy uveden v omyl, neboť jejich tvrzení byla ve zcela zřejmém rozporu s následnou změnou využití předmětného pozemku.

Zástupkyně navrhovatele dále uvedla, že pokud by stavební úřad rozhodoval ve lhůtách daných správním řádem, dle pokynů nadřízeného krajského úřadu a nevyžadoval po navrhovateli zcela nesmyslná potvrzení, která vedla k další nečinnosti stavebního úřadu a která byla následně krajským úřadem zrušena jako nezákonná, územní řízení vedené od roku 2007 by bylo jistě před vydáním nového územního plánu v roce 2011 dávno pravomocně skončeno. Celý postup označila za vůči soukromému vlastníku nespravedlivý a diskriminační, při němž došlo ke zřejmému zneužití práva, které by nemělo být soudy tolerováno. Zcela zásadním způsobem bylo omezeno vlastnické právo navrhovatele, aniž by byl jakkoliv prokázán a odůvodněn konkrétní veřejný zájem na změně účelu využití předmětného pozemku z účelu komerčně-rezidenčního na ostatní krajinou udělený.

Po uvedeném přednesu založila zástupkyně navrhovatele do soudního spisu další svazek příloh, z nichž je podle ní možné vysledovat průběh celé anabáze ohledně snahy navrhovatele postavit na dotčeném pozemku rodinný dům. Šlo o rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze 4. 3. 2014, přípis Policie ČR

z 3. 11. 2009, e-mailovou poštu ze 25. 2. 2009, usnesení Městského úřadu X ze 17. 12. 2008, rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje z 19. 11. 2008, odvolání žalobce z 10. 7. 2008, rozhodnutí Městského úřadu X ze 2. 7. 2008, vyrozumění o skončení dokazování z 16. 6. 2008, rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje z 7. května 2008, odvolání navrhovatele z 10. 12. 2007, rozhodnutí Městského úřadu X z 28. 11. 2007, oznámení o zahájení územního řízení z 10. 10. 2007, přípis Městského úřadu X z 13. 9. 2006, souhlas správy KRNP ze 4. 7. 2006, o rozhodnutí Městského úřadu Vrchlabí ze 22. 6. 2006, potvrzení Městského úřadu Vrchlabí z 2. 6. 2006, kopie katastrální mapy pořizené 29. 5. 2006 s vyznačením předmětného pozemku a žádost o přidělení stavení parcely z 5. 4. 1991.

Zástupkyně navrhovatele dále přednesla obsah písemného prohlášení navrhovatele ze dne 31. 5. 2017, a obsah čestného prohlášení JUDr. I. F. ze dne 6. 6. 2017. Jejich stejnopisy rovněž založila do soudního spisu.

Zástupce odpůrce poté odkázal na obsah svých předchozích podání.

Na základě obsahu správního a soudního spisu a uvedeného přednesu zástupkyně navrhovatele krajský soud zkoumal, zda jeho procesní pasivita během procesu pořizování územního plánu měla nějaké objektivní příčiny, pro které proti němu nemohl vznést námitky ani připomínky. Pod vlivem závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu (viz výše) přitom musel konstatovat, že navrhovatel neuvedl žádnou novou takovou skutečnost, z níž by bylo možno objektivně dovozovat a zároveň „omlouvat“ jeho pasivitu. Vysvětloval ji totiž nadále úkony učiněnými v rámci řízení o umístění a povolení stavby rodinného domu, tedy v podstatě týmiž argumenty, jako krajský soud v předchozím zrušeném rozsudku. Ty ale Nejvyšší správní soud neakceptoval, jak jasně formuloval v odstavci č. 21 rozsudku ze dne 25. 11. 2015, č. j. 6 As 176/2015-31, když uvedl: „Nejvyšší správní soud nemůže aprobovat ani úvahu krajského soudu o tom, že stěžovatel měl začlenění navrhovatelova pozemku do dané plochy v územním plánu blíže odůvodnit proto, že z územního řízení mu byl znám navrhovatelův záměr realizovat na svém pozemku stavbu rodinného domu. Právní úprava územního plánování v sobě zahrnuje vypořádávání řady veřejných a soukromých zájmů, jež stojí často ve vzájemné kolizi, a aby toho dosáhla, má toto vypořádávání určitý „rytmus“. Je v něm zakomponován jak bouřlivý čas pro shromažďování podnětů, námitek a připomínek od různých aktérů procesu územního plánování, tak i klidnější údobí určená pro jejich vyhodnocení a přepracování aktuálního dokumentu (zadání či návrhu) tak, aby pokud možno všechny zájmy byly co nejlépe vyváženy a bylo možno pokročit do další fáze celého procesu. Nelze proto souhlasit s koncepcí krajského soudu, podle kterého by měl zpracovatel v rámci již tak dosti složitého procesu ještě brát v úvahu pouze předpokládaný nesouhlas s určitých vlastníků pozemků s návrhem územního plánu a nutně za ně tedy i domýšlet konkrétní námitky, jež by mohli vznést a hypoteticky se s nimi vypořádávat. Vždyť mlčení vlastníka pozemku, jenž třeba i dříve projevil nějakou formou nesouhlas s tím, jakým směrem se tvorba územního plánu v určité otázce ubírá, může mít mnoho příčin – mohl v mezidobí pozemek prodat, mohl nalézt způsob využití, jemuž připravovaná změna nebrání, mohl se nechat přesvědčit důvody pro novou koncepci území apod.“

Důvody pasivity navrhovatele proto nespočívaly v objektivních okolnostech nezávislých na jeho vůli, resp. v nezákonném postupu odpůrce během přípravy

územního plánu, nýbrž vyplývaly z chování samotného navrhovatele. Byl to on sám, kdo si nestřežil svá práva, přestože musel tušit, že ke změnám předchozího územního plánu má dojít (proč by jinak ve svém podání ze dne 4. 3. 2011, adresovaném pořizovateli územního plánu, vyjadřoval svůj nesouhlas s případnou změnou účelového určení poz. parc. č. X k. ú. X). Přesto zůstal v tomto směru pasivní, v důsledku čehož proběhla celá procedura tvorby a schvalování územního plánu bez toho, aniž by k ní vznesl nějaké námitky či připomínky. Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani okolnost, že byl údajně vedoucím stavebního úřadu informován o tom, že se změna jeho pozemku netýká, a že proto neměl důvod sledovat úřední desku. I kdyby tomu tak bylo, tak ani to by nemohlo být pro rozhodnutí relevantní, neboť dotčená veřejnost uplatňuje své námitky a připomínky v procesu tvorby územního plánu způsoby stanovenými ve stavebním zákoně, nikoliv jiným způsobem. Výsledná podoba územního plánu pak nemá nic společného ani s věcným rozhodováním stavebního úřadu o žádosti navrhovatele o umístění a povolení stavby rodinného domu, ani s namítanou nečinností stavebního úřadu. Jde o zcela samostatné instituty upravené stavebním zákonem rozdílnými právními ustanoveními.

Vyjádření zástupkyně navrhovatele k jeho pasivitě při jednání krajského soudu dne 13. 6. 2017 tak vycházelo z týchž pozic, jako již dříve činil krajský soud, ovšem ten vzhledem k výše uvedenému závaznému právnímu názoru Nejvyššího správního soudu je nemohl akceptovat, byť navrhovateli rozumí. Bylo argumentováno průběhem řízení o žádosti o umístění a povolení stavby rodinného domu a rozhodnutími a vyjádřeními učiněnými v jeho rámci a k dané otázce, materiální znalostí zpracovatele územního plánu a povolujícího orgánu „v jedné osobě“ o zámyslu navrhovatele, na základě žádné z těchto námitek však nemohl krajský soud navrhovateli přisvědčit. Krajský soud neshledal žádné procesní pochybení odpůrce takové intenzity, že by znemožnilo navrhovateli bránit se včas proti zařazení svého pozemku do plochy „KO – ostatní krajinná zeleň“, ani nezjistil žádnou závažnou nezákonnost územního plánu spočívající v porušení kogentních procesních a hmotněprávních norem chránících zásadní veřejné zájmy, v intencích předchozího rozsudku Nejvyššího správního soudu. Sama obecnost odůvodnění územního plánu, jak již vyslovil Nejvyšší správní soud, případ zásadní nezákonnosti nepředstavuje.

Krajský soud proto uzavřel, že poté, co v dalším řízení opětovně posoudil návrh na zrušení části územního plánu města X , a to v mezích stanovených Nejvyšším správním soudem, nezjistil žádné objektivní důvody, jež by mohly mít za následek procesní pasivitu navrhovatele během procesu přípravy územního plánu. V takovém případě ale navrhovatel ztratil i nárok na to, aby se územní plán ve svém odůvodnění konkrétně vypořádal se změnou funkčního využití předmětného pozemku, respektive plochy, v němž se nachází. Za tohoto stavu se krajský soud nemohl zabývat ani údajnými nesprávnostmi přijatého řešení. Zjištění, která by navrhovateli znemožnila v procesu tvorby územního plánu obranu jeho práv a oprávněných zájmů, krajským soudem učiněna nebyla.

Vzhledem k tomu nadepsaný krajský soud návrh na zrušení části opatření obecné povahy - územního plánu X , schváleného na 11. zasedání zastupitelstva města X dne 15. 11. 2011, usnesením č. 8/11/2011 – Z, podle § 101d, odst. 2 s.ř.s, jako nedůvodný zamítl (viz výrok I. tohoto rozsudku).

Odpůrce byl v konečném řešení věci úspěšný, a proto má právo na náhradu nákladů řízení, jež mu vznikly jak v souvislosti s řízením před krajským soudem, tak i před Nejvyšším správním soudem (§ 60 odst. 1 s.ř.s.). Jeho důvodně vynaložené náklady soudního řízení vedeného před krajským soudem spočívaly do doby vydání rozsudku ze dne 30. 5. 2013, č. j. 30A 1/2013-120, v odměně advokáta při zastupování za celkem tři úkony právní služby po 3.100,--Kč (převzetí a příprava zastoupení, vyjádření k žalobě ze dne 23. 1. 2013, tehdy ještě v zastoupení odpůrce advokátem JUDr. Karlem Havlem, účast při jednání krajského dne 21. 5. 2013 - § 11 odst. 1 písm. a/, d/ a g/ a § 9 odst. 4 písm. d/ ve spojení s § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb., v platném znění – dále jen „vyhlášky“) a v paušální náhradě hotových výdajů 900,--Kč za celkem tři úkony (viz §13 odst. 3 vyhlášky). K tomu přísluší náhrada cestovních výdajů vynaložených na cestu ze sídla advokáta (Plzeň) k procesnímu soudu (Hradec Králové) a zpět (viz § 13 odst. 1 cit. vyhlášky) ve výši 2.533,80Kč (ujeto osobním automobilem Škoda Octavia 1,8 TSI celkem 416 km, při náhradě 3,60Kč/km) a dále náhrada za promeškaný čas za celkem 9 půlhodin po 100,--Kč, celkem 900,--Kč (viz § 14 odst. 3 vyhlášky).

Náklady řízení před krajským soudem do doby vydání rozsudku ze dne 30. 5. 2013, č. j. 30A 1/2013-120, by tak činily částku 13.634,--Kč. Protože je ale zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, byla k uvedené částce připočtena podle § 57 odst. 2 s.ř.s. ještě výše této daně (21%) z odměny za zastupování a náhrad ve výši 2. 863,--Kč, takže celková výše náhrady nákladů řízení za uvedené období činí **16. 497,--Kč.**

Zástupce odpůrce nárokoval rovněž přiznání náhrady za úkon označený jako „vyjádření ze dne 21. 05. 2013“. Takové vyjádření odpůrce ale v soudním spisu není, je v něm však jeho vyjádření ze dne 14. 5. 2013, doručené do datové schránky krajského soudu dne 15. 5. 2013, tedy v době již nařízeného ústního jednání na den 21. 5. 2013. Jde o reakci odpůrce na repliku navrhovatele k jeho vyjádření se k žalobě, v rozsahu cca 1 stránky, v níž ale není uvedeno nic nového a převratného, co by si zasluhovalo jeho kvalifikaci jako samostatného úkonu právní pomoci. Ze strany zástupce odpůrce šlo již o přípravu na nařízené jednání a také se při něm na toto své vyjádření odkazoval.

Proti rozsudku krajského soudu ze dne 30. 5. 2013, č. j. 30A 1/2013-120, podal odpůrce dne 27. 8. 2013 kasační stížnost, s níž uspěl. V řízení o ní vedeném před Nejvyšším správním soudem měl odpůrce náklady řízení spočívající v zaplaceném soudním poplatku ve výši 5.000,--Kč (viz položka č. 19 Sazebníku zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v platném znění), odměně advokáta při zastupování ve výši odpovídající jednomu úkonu právní pomoci (podání kasační stížnosti), tedy 3.100,--Kč a náhradě hotových výdajů 300,--Kč. Náklady řízení by tak činily částku 8.400,--Kč. Protože je ale zástupce odpůrce plátcem daně z přidané hodnoty, byla k uvedené částce připočtena podle § 57 odst. 2 s.ř.s. ještě výše této daně (21%) z odměny za zastupování a náhrad ve výši 714,--Kč, takže celková výše náhrady nákladů za řízení o kasační stížnosti činí **9.114,--Kč.**

Po zrušení rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 5. 2013, č. j. 30A 1/2013-120, rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 Aos 382013-29, pokračovalo před krajským soudem přezkumné řízení, skončené rozsudkem ze dne 16. 6. 2015, č. j. 30A 1/2013-212. V něm odpůrce

provedl pouze jeden úkon právní pomoci, jímž byla jeho účast při jednání krajského soudu dne 9. 6. 2015, k němuž je třeba připočíst paušální náhradu 300,--Kč, tedy odpůrci vznikly v tomto období náklady řízení ve výši 3.400,--Kč (viz vyhláška shora). K nim je ovšem třeba připočíst DPH ve výši 21%, které odpovídá částka 714,--Kč, takže celkové náklady odpůrce v tomto mezidobí byly ve výši **4.114,--Kč**.

Proti rozsudku krajského soudu ze dne 16. 6. 2015, č. j. 30A 1/2013-212, podal odpůrce dne 29. 7. 2015 kasační stížnost, s níž opětovně uspěl. V řízení o ní vedeném před Nejvyšším správním soudem měl odpůrce náklady řízení spočívající v zaplaceném soudním poplatku ve výši 5.000,--Kč (viz položka č. 19 Sazebníku zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v platném znění), odměně advokáta při zastupování ve výši odpovídající jednomu úkonu právní pomoci (podání kasační stížnosti), tedy 3.100,--Kč a náhradě hotových výdajů 300,--Kč. Náklady řízení by tak činily částku 8.400,--Kč. Protože je ale zástupce odpůrce plátcem daně z přidané hodnoty, byla k uvedené částce připočtena podle § 57 odst. 2 s.ř.s. ještě výše této daně (21%) z odměny za zastupování a náhrad ve výši 714,--Kč, takže celková výše náhrady nákladů za řízení o kasační stížnosti činí **9.114,--Kč**.

Po zrušení rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 6. 2015, č. j. 30A 1/2013-212, rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2015, č. j. 6 As 176/2015-31, pokračovalo před krajským soudem přezkumné řízení, skončené právě tímto rozsudkem. V něm zástupce odpůrce provedl pouze jeden úkon právní pomoci po 3.100,--Kč, jímž byla jeho účast při jednání krajského soudu dne 13. 6. 2017 (viz § 11 odst. 1 písm. g/ a § 9 odst. 4 písm. d/ ve spojení s § 7 vyhlášky), k němuž je třeba připočíst ještě paušální náhradu 300,--Kč (viz § 13 odst. 3 vyhlášky), a dále náhradu cestovních výdajů vynaložených na cestu ze sídla advokáta (Plzeň) k procesnímu soudu (Hradec Králové) a zpět (viz § 13 odst. 1 cit. vyhlášky) ve výši 2.264,90Kč (ujeto osobním automobilem Nissan Xtrail 1,6 DCI celkem 416 km při náhrada 3,90Kč/km) a náhradu za promeškaný čas za celkem 9 půlhodin ve výši 900,--Kč (viz § 14 odst. 3 vyhlášky). Náklady řízení za tuto část přezkumného řízení vedeného před krajským soudem by tedy činily 6.565,--Kč. Protože je ale zástupce odpůrce plátcem daně z přidané hodnoty, byla k uvedené částce připočtena podle § 57 odst. 2 s.ř.s. ještě výše této daně (21%) z odměny za zastupování a náhrad ve výši 1.379,--Kč, takže celková výše náhrady nákladů řízení za uvedené období činí **7.944,--Kč**.

Zástupce odpůrce nárokoval rovněž přiznání náhrady za úkon označený jako „písemné podání soudu – replika odpůrce ze dne 24. 05. 2017“. Tato replika byla zástupcem odpůrce vyhotovena poté, co mu bylo spolu s nařízením jednání dne 17. 5. 2017, zasláno vyjádření navrhovatele k výzvě soudu ze dne 6. 12. 2016, zda souhlasí s rozhodnutím ve věci bez jednání; při té příležitosti se navrhovatel k věci i krátce vyjádřil. Právě na to reagoval odpůrce uvedenou replikou, aniž by byl o ní žádán, přičemž sám v ní uvedl, že to pokládá za účelné. Na její obsah se poté odkázal při jednání dne 13. 6. 2017. Krajský soud vyhodnotil tuto repliku jako přípravu k jednání, nikoliv jako samostatný úkon právní pomoci.

Od podání návrhu navrhovatelem dne 31. 12. 2002 na zrušení části územního plánu X do vydání tohoto rozsudku, **měl tedy odpůrce v řízení před krajským soudem náklady řízení ve výši 28.555,--Kč**, které mu byly přiznány výrokem II. tohoto rozsudku a jeho **celkové náklady za řízení před Nejvyšším správním**

soudem o kasačních stížnostech ve výši 18.228,--Kč mu byly přiznány výrokem III. tohoto rozsudku.

Tyto náklady řízení je navrhovatel povinen zaplatit podle výroků II. a III. tohoto rozsudku zástupci odpůrce, neboť je advokátem (viz § 64 s.ř.s. a § 149 odst. 1 o.s.ř.)

Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jim soud uložil. Žádné takové náklady osobě zúčastněné na řízení nevznikly (viz IV. výrok tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 16. 6. 2017

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J. L.